

Бабуся підсунула окуляри на ніс і слухала з побожністю різних промов. Пили на здоров'є владики, дідича колятора, декана і цілої родини Левіцких в руки бабусі. Бабуся ні з того ні з сего нагадала собі свого покійного сина о. Василя і прослезилася. Послухала ще кількох промов — і вийшла до кухні подбати за чорну каву.

В комнатах зробилося весело і гамірно. Славко походжав вдоволенний і доглядав, щоби кому чого не забракло. Збирався і він випити на честь селян, але вичікував, бо мав надію, що хтось его в тім виручить, і хотів, щоби перше старші говорили. Тимчасом ждав і ждав, і нікому на думку не прийшло, згадати при сій нагоді і менших братів.

Так він промовив сам.

Як господар дому подякував гостям за участь, вказав на то велике вражіє, яке нинішнє сьвято зробило на всіх, згадав Анницю Смітову і перейшов на селян. Розповів коротко свої досвід, які зібрав у Залісью, підніс добрі прикмети селян, потребу їх освіти і опіки над ними — і випив на їх честь.

Промова его зробила вражіє. Сам влади́ка зараз прикликав его і розмовляв з ним привітно. До розмови вмішався дідич і на радості при влади́ці заявив, що хоче мати Левіцкого парохом з Залісью. Владика